

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové, ve věci žalobce: **M. B. A. s. r. o.**, se sídlem O., P. 935/8a, zastoupeného JUDr. Michalem Filoušem, advokátem se sídlem Olomouc, Ostravská 16, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2015, č. j. ČOI 90384/15/O100/3100/14/15/HI/Št**, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, inspektorátu Moravskoslezského a Olomouckého ze dne 1. 7. 2015, č. j. 72666/15/3100/R0162/Vit, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 240.000 Kč dle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v rozhodném znění (ke dni spáchání správního deliktu, dále jen „ZOS“) pro porušení § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) ZOS, jehož se měl žalobce dopustit tím, že dne 6. 11. 2014 v provozovně A., U p. 1, 779 00 O., v postavení prodávajícího porušil zákaz užívání nekalých obchodních praktik podle § 4 odst. 3 ZOS, když použil klamavou obchodní praktiku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) ZOS, neboť při prodeji automobilu ŠKODA Octavia Combi 1.9 Tdi, VIN: X (dále v rozsudku též jen „předmětné vozidlo“), uvedl informaci o tom, že předmětné vozidlo nebylo havarované, a dále, že udaný stav tachometru (193 500km) odpovídá skutečnosti, přitom se tyto informace ukázaly jako nepravdivé.

Správní orgán I. stupně uzavřel, že zavinění není zákonným znakem skutkové podstaty správního deliktu, odpovědnost prodávajícího je objektivní, nelze se jí zprostit, tvrzení o výkupu předmětného vozidla z důvodu poškozené převodovky nebylo ničím doloženo a i kdyby se potvrdilo, že přední část vozidla byla nepoškozená, mohla by být poškozené boční strany či jiné části vozidla s tím, že z pohledu běžného spotřebitele nelze na základě informace o tom, že byla poškozena pouze převodovka z jiného důvodu než na základě provozní poruchy, označit vozidlo jako nehavarované. Z hlediska informování spotřebitele o počtu najetých kilometrů je třeba rozlišovat mezi stavem tachometru a počtem skutečně ujetých kilometrů, inspektoři se v posuzované věci ústně dotázali, zda stav tachometru odpovídá skutečnosti a dostalo se jim jednoznačného potvrzení informací umístěných u vozidla. Skutečnost, že předmětné vozidlo není ve vlastnictví kontrované osoby neznamena absenci delikt ní odpovědnosti, když odpovědnost za informace při prodeji vozidla nese plně prodávající (buď jako vlastník vozidla nebo jako zprostředkovatel) s tím, že správní orgán odkázala na personální propojenost společností MB G. A. s. r. o., M. B. A. s. r. o. a M. B. jako podnikatele fyzickou osobu a M. B. jako fyzickou osobu nepodnikatele. Správní orgán dále uvedl, že i kdyby došlo ke zjištění nedostatků v důsledku jednání zaměstnance účastníka řízení, tento za jednání zaměstnance plně odpovídá a vnitřní poměry zaměstnavatel – zaměstnanec nemohou jít k tíži spotřebitele s tím, že otázka, kdo skutečně provedl manipulaci se stavem počítadla najetých kilometrů není pro vedené správní řízení relevantní. Po provedeném dokazování správní orgán uzavřel, že předmětné vozidlo bylo havarované, nebylo nepojízdné z důvodu nefunkční převodovky a žalobce jednoznačně uvedl nepravdivé informace o počtu najetých kilometrů a o tom, že předmětné vozidlo není havarované, což bylo způsobilé přimět spotřebitele k učinění obchodního rozhodnutí, které by jinak neučinil, pokud by znal skutečné vlastnosti použitého vozidla. Ve vztahu k udělené pokutě 240.000 Kč správní orgán

I. stupně uvedl, že je blízká dolní hranici zákonného rozpětí, výše pokuty pro žalobce je sice citelnou, avšak nikoliv likvidační a je zcela přiměřená. Jako přitěžující okolnost správní orgán zohlednil prokazatelnou vědomost žalobce o havarování vozidla, charakter poškození spotřebitele, ke kterému mohlo v důsledku prodeje předmětného vozidla dojít jednak z důvodu markantního rozdílu v počtu najetých kilometrů oproti stavu uváděnému prodávajícím a jednak v důsledku snížení reálné hodnoty vozu z důvodu havárie. Za polehčující okolnost správní orgán vzal to, že se u žalobce jedná o první zjištěné porušení právních předpisů na ochranu spotřebitele.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí ve vztahu k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že na internetových stránkách www.automon.cz, kde bylo předmětné vozidlo nabízeno, byla uvedena adresa A. u P., U P. 1, 772 00 O. a IČO X, na které byla dne 6. 11. 2014 provedena kontrola s tím, že uvedené IČO patří žalobci, jednatel žalobce se v průběhu kontroly dostavil na místo, podepsal úřední záznam a opatřil jej razítkem společnosti (žalobce), na tabulce umístěné za čelním sklem předmětného vozidla se nacházela informace: A. C. <http://www.a.cz> a je tak prokázáno, že kontrolovanou osobou a prodávajícím byl v daném případě žalobce. Dále uzavřel, že informace o tom, že je vozidlo nehavarované a že stav tachometru 193.500 km odpovídá skutečnosti, jsou způsobilé podstatně ovlivnit spotřebitele. Dle žalovaného pro vyvození odpovědnosti není v daném případě podstatné, zda bylo předmětné vozidlo ve vlastnictví žalobce či nikoliv, neboť prodávající (§ 2 odst. 1 písm. b) ZOS) musí spotřebiteli poskytovat pravdivé informace bez ohledu na to, zda vystupuje jako prodejce či jako zprostředkovatel s tím, že inspektorům nebylo sděleno, že žalobce vystupuje pouze v postavení zprostředkovatele nebo že není vlastníkem předmětného vozidla, ačkoliv takové informace by měl spotřebiteli sdělit s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy. Poukázal na personální propojenost M. B. – fyzické osoby podnikatele a společnost G. A. s. r. o. a dále na skutečnost, že skutečnost, že činnosti týkající se předmětného vozidla prováděl bývalý zaměstnanec, nezbavuje žalobce odpovědnosti za daný správní delikt. Vlastnictví domény www.automont.cz M. B., IČO X, nezbavuje žalobce odpovědnosti za daný správní delikt, neboť M. B. je jednatelem a jediným společníkem žalobce, na uvedených internetových stránkách je žalobce jednoznačně označen identifikačním číslem jako kontakt. Při stanovení výše pokuty se správní orgán I. stupně řádně zabýval kritérii pro její určení (§ 24b odst. 2 ZOS). Po opětovném zhodnocení žalobcem předložených listin vztahujících se k majetkovým poměrům žalobce s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1As 9/2008-133 žalovaný porovnal krátkodobá aktiva s krátkodobými pasivy žalobce a uzavřel, že krátkodobá aktiva žalobce výrazně převyšovala krátkodobá pasiva, a to jak v roce 2013, tak i v roce 2014 a nelze tak konstatovat, že by se činnost žalobce dostala v důsledku uložené pokuty bezúčelnou s tím, že žalobce má dostatek prostředků, aby hradil běžné provozní náklady i přes uloženou pokutu a žalobci není odepíráno právo podnikat.

B. Žalobní tvrzení

Žalobce v žalobě vznesl tyto žalobní námitky:

- 1) Rozhodnutí žalovaného je nesprávné v otázce věcné legitimace, neboť správním orgánům se nepodařilo s jistotou prokázat, který subjekt se měl dopustit daného správního deliktu a proč se ho měl dopustit právě žalobce. Dále žalobce v žalobě uvedl, že na internetových stránkách www.a.cz byla nabízena vozidla společnostmi: M. B. A. s. r. o. IČ: X, MB G. A. s. r. o. IČ: 29451701, A. s. s. r. o. IČ: X, dále M. B. jakožto fyzickou osobou a M. B. jakožto fyzickou osobou - podnikatelem pod IČ X, popř. byl prodej zprostředkován společnostmi MB G. A. s. r. o. či A. servis s. r. o. Žalobce na adrese U P. 1, O. nikdy provozovnu neměl. Držitelem domény www.a.cz je M. B., S. nám. 62, 779 00 O.. Pouze na základě IČO X uvedeného na předmětné internetové stránce nelze bez dalšího předpokládat, že žalobce je prodejcem či zprostředkovatelem, tedy subjektem odpovědným za spáchání deliktu, k čemuž uvádí, že na předmětných internetových stránkách byly prodávány automobily všemi výše uvedenými subjekty, a to na základě klíče, dle kterého prodává automobil ten, který jej vlastní s tím, že tento žalobcem zmíněný klíč v žalobě dále podrobně rozvedl a vysvětlil jeho fungování. Inspektory oslovená S. B. byla v zaměstnaneckém poměru vůči spol. MB G. A. s. r. o. a inspektoři ji automaticky přiřadili k žalobci, ačkoli by si to jakkoli ověřili. Vlastníkem předmětného vozidla byla spol. MB G. A. s. r. o., když její předmět podnikání zapsaný v živnostenském listu ji opravňuje k prodeji předmětného vozidla samostatně, samotné předvedení vozidla provedla osoba, která byla v zaměstnaneckém poměru k uvedené společnosti a nikoliv k žalobci a za této situace tak není zřejmé, který subjekt je za správní delikt odpovědný (žalobce, MB G. A. s. r. o., M. B.) a zjiitelné by to bylo pouze v případě, že by kontroloři České obchodní inspekce (dále jen „ČOI“) v okamžiku kontroly vyčkali, až jim bude předložena kupní smlouva s jasně definovanými smluvními stranami. Dle žalobce správní orgán I. stupně sám přiznává fakt, že skutečně není jisto, který subjekt nabízel vozidlo k prodeji a tedy spáchal správní delikt. Je nepřijatelný postup správního orgánu, který s ohledem na personální propojenost M. B. jako fyzické osoby podnikatele, žalobce a spol. MB G. A. s. r. o. rezignoval na zjištění správné pasivní legitimace s tím, že s ohledem na personální propojenost je jedno, kdo se správního deliktu dopustil. Odkázal na zásadu in dubio pro reo (a dále na § 3, § 50 odst. 3 s. ř. a rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009-77), kdy dle žalobce, existuje-li rozumná pochybnost, resp. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se správního deliktu dopustil někdo jiný než účastník obviněný ze správního deliktu, nelze jej za tento správní delikt postihnout a je výhradně na správním orgánu, aby vinu konkrétního subjektu prokázal bez důvodných pochyb, což se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo a žalovaný tuto vadu rozhodnutí nezhojil.
- 2) Rozhodnutí žalovaného je nesprávné v otázce věcné legitimace, neboť žalobce se nenacházel v postavení prodávajícího. Žalobce nebyl a ani nemohl být ve vztahu k danému vozidlu prodávajícím, jak tvrdí správní orgány. V žalobě provedl výklad pojmu prodávající dle § 2 odst. 1 písm. b) ZOS, kterou považuje za ne příliš podrobnou, a to aplikací obecné právní úpravy

týkající se kupní smlouvy a charakteristiky prodávajícího dle § 2079 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), kdy je třeba mít na paměti jednu ze základních občanskoprávních zásad, že nikdo nemůže převést na druhého více práv, než kolik má sám, a aby kdokoli mohl umožnit kupujícímu nabytí vlastnického práva, musí sám tímto vlastnickým právem disponovat. Žalobce odmítl tvrzení správních orgánů, že by byl v posuzované věci zprostředkovatelem prodeje vozidla a zprostředkování prodeje vozidla nemůže být službou, která je určená k nabídce spotřebiteli, neboť se jedná o službu poskytovanou vlastníku věci (přičemž odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 29. 10. 2016 sp. zn. 5 A 143/2010 a ze dne 9. 10. 2011 sp. zn. 7 A 143/2011 či na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 7 As 134/2014). Uzavřel, že v daném případě nemohl být v postavení prodávajícího k tomuto vozidlu a tím pádem nemohl být ani subjektem, který se dopustil správního deliktu v napadlém rozhodnutí uvedeném, přičemž poukázal na zákon č. 28/2011 Sb., kterým byl novelizován mj. ZOS v § 24 odst. 1, do kterého bylo vložena slova „*nebo jiný podnikatel*“, přičemž z důvodové zprávy k tomuto zákonu je patrné, že zákonodárce reagoval na stav, kdy podle původní úpravy nebylo možné postihovat za užívání nekalých obchodních praktik podnikatele, kteří byly pouze zprostředkovateli, avšak zvolil nešťastnou formulaci, když slovním spojením „*jiný podnikatel*“ měl na mysli „*zprostředkovatel*“. Dle žalobce je pojem „*jiný podnikatel*“ pojmem neurčitým, když jej nelze vyložit ani prostřednictvím pojmů uvedených v § 2 odst. 1 písm. e), § 5 odst. 1 písm. d), § 20a odst. 2 či přílohy 1, písm. d) ZOS.

- 3) Uložená pokuta je nepřiměřeně represivní a diskriminační. Obrat v daných letech několikanásobně překračoval příjmy, avšak tato veličina byla a stále je ovlivněna skutečností, že se žalobce při své podnikatelské činnosti zaměřuje zejména na opravu silničních vozidel, ke které je třeba nákupu poměrně drahých dílů, jejichž cenu při následné opravě přefakturuje na zákazníka s připočtením odměny za provedení montáže, která je však v poměru k ceně dílů minimální. V souvislosti s tímto citoval rozhodnutí NSS ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads/133/2011 – 183.

Dne 6. 6. 2016 bylo soudu doručeno doplnění žaloby, konkrétně jejího petitu, kdy žalobce in eventum navrhuje, aby soud pokutu uloženou napadeným rozhodnutím snížil na částku 10.000 Kč.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby, jelikož nepokládal argumenty obsažené v podané žalobě za dostatečný důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. K žalobním námitkám se vyjádřil takto:

- Ad 1) S námitkami žalobce uplatněnými v odvolání řádně vypořádal a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se dostatečně zabýval tím, proč považuje za prokázané, že se předmětného správního deliktu dopustil právě žalobce.

- Ad 2) K internetovým stránkám www.a.cz uvedl, že žalobce nijak neinformuje spotřebitele o tom, kdo je prodávajícím konkrétního vozidla, taková informace se nenacházela ani na ceduli za předním sklem a nebyla spotřebitelům (inspektorům) sdělena osobou přítomnou kontrole. Dle žalovaného by měl být spotřebitel s dostatečným předstihem před uzavřením smlouvy informován o tom, zda jedná s prodávajícím či se zprostředkovatelem. Skutečnost, že komu byla S. B. v zaměstnaneckém poměru, nemá vliv na posouzení dané věci. Z veřejné části Živnostenského rejstříku vyplývá, že ani žalobce ani žádná ze společností MB G. A. s. r. o., A. servis s. r. o. ani M. B. jako fyzická osoba - podnikatel nemají zapsanou provozovnu na adrese U P. 1, 779 00 O.. Žalovaný odkázal na printscreen dotčených internetových stránek ze dne 3. 11. 2014, ze kterého nevyplývá, že by se dané stránky týkaly několika subjektů a připomněl, že je na stránkách uvedeno IČO žalobce a adresa A. U P., U P. 1, 772 00 O. s tím, že vzhledem k výše uvedenému spotřebitel nemá důvod domnívat se, že by prodávajícím byl někdo jiný než subjekt s IČO uvedeným na internetových stránkách, tedy žalobce. Uzavřel, že jako prodávající vůči žalobci vystupoval žalobce a poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 25 Cdo 631/1998. Z uvedeného dle žalovaného vyplývá, že pokud není spotřebitel informován jinak, tak se předpokládá, že prodávající je ten s kým spotřebitel jedná, v daném případě byl prodávajícím na internetových stránkách www.automon.cz identifikován žalobce. Odpovědnost za předmětný správní delikt nese žalobce, který vůči spotřebiteli vystupoval v postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) ZOS. K tomuto žalovaný dále uvedl, že vymezení prodávajícího v ZOS se liší od vymezení prodávajícího v ustanoveních o. z. týkajících se kupní smlouvy, jelikož prodávajícím ve smyslu ZOS není pouze jedna ze stran kupní smlouvy, ale každý podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.
- Ad 3) Výše pokuty byla řádně odůvodněna a žalovaný se podrobně zabýval i majetkovými poměry žalobce a uvedl, že při úvaze o tom, zda je výše pokuty likvidační nevycházel ze zisku, ale přihlédl i k jiným kritériím, která jsou uvedena v napadeném rozhodnutí a ze kterých lze lépe usoudit, zda by mohla být uložena pokuta sama o sobě způsobila přivodit žalobci vlastní platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost nebo zda by se v důsledku uložené pokuty mohlo stát dlouhou dobu jediným smyslem podnikatelské činnosti žalobce splácení této pokuty (a odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008 – 133). Žalovaný se vyjádřil i k výši pokuty jako takové s tím, že dle jeho názoru odpovídá závažnosti spáchaného deliktu a neodchyluje se od pokut ukládaných v souvislosti se stejným správním deliktem.

D. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na to, že včasná informace o subjektu prodejce v souladu s ustanovením § 1811 odst. 2 písm. a) o. z. má

soukromoprávní povahu a případné nedodržení této povinnosti v plné míře nemá v daném případě, kdy mělo dojít k prodeji v prostoru obvyklém pro podnikatelské podnikání, žádný právní význam, ani důsledek. Uvedl, že se jedná o ustanovení o povaze morálního apelu bez patřičných donucovacích prostředků. Žalobce se vyjádřil, že jako kontrolovaná osoba neporušil jakékoliv ustanovení ZOS, jelikož vůči spotřebiteli vůbec nejednal, neboť vůči žalovanému jednala společnost MB G. A. s. r. o. a ani v tomto případě nelze říci, že opomenula uvést identifikační údaje o prodávajícím. Žalobce uvedl, že totožnost prodávajícího je dle běžné praxe k dispozici bezprostředně na vyžádání kupujícího, jelikož si prodávající nepřeje být uveden veřejně a obecně u příslušného automobilu, ale až konkrétně ve vztahu ke konkrétnímu zájemci. Žalobce znovu připomněl, že žalovaný pochybil v tom, že při svém postupu nedostal základní zásadě materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 s. ř. a nedostal požadavkům plynoucím ze zásady in dubio pro reo a porušil základní právo na presumpci neviny dle čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce nesouhlasil s tím, že by na daný případ dopadal žalovaným tvrzený rozsudek NS ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. Cdo 631/1998, jelikož v dotčené věci došel vztah podnikatele a spotřebitele do stádia předmluvního jednání, zatímco v citovaném rozsudku došlo k uzavření ústní smlouvy mezi zprostředkovatelem a spotřebitelem.

E. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 6. 11. 2014 inspektoři ČOI vystupovali jako spotřebitelé v areálu prodejny M. B. A. s. r. o., A. u P. 1, 779 00 O.. Kontrolu provedli na základě zjištění z www.a.cz, kde byl prezentován A. u P. s nabídkou služeb, mj. Autobazar s tím, že na uvedené stránce se nacházela adresa, telefonní kontakt a dále IČO: X. Jiné informace o provozovateli autoservisu či majiteli uvedené domény, nebo jiný kontakt se na uvedené webové stránce nenacházel. Na těchto webových stránkách bylo též nabízeno níže uvedené vozidlo, aniž by u něj bylo uvedeno, kdo je jeho vlastníkem. Z úředního záznamu vyplývá, že inspektoři ČOI před prokázáním se služebními průkazy požádali přítomnou S. B. (administrativní pracovník) o předvedení automobilu ŠKODA OCTAVIA Combi 1.9 TDi, u kterého byl uveden stav tachometru 193 500 km. Spotřebitelé (inspektoři ČOI před prokázáním se služebními průkazy) se dotázali, zda udaný stav tachometru odpovídá skutečnosti a zda vůz nebyl havarovaný, načež dostali kladnou odpověď na obě své otázky. V okamžiku, kdy mělo dojít k sepsání se inspektoři ČOI prokázali služebními průkazy. Při kontrole bylo zjištěno, že na informační tabulce uvnitř automobilu byl v době kontroly uveden stav tachometru 193 500 km, na tachometru byla informace 195 467 km a byl zde uveden odkaz na www.a.cz. Kontrola byla provedena v součinnosti se soudním znalcem M. K.. Dne 18. 11. 2014 byl ČOI, Inspektorátem Moravskoslezským a Olomouckým vyhotoven protokol o kontrole, z jehož obsahu vyplývají skutečnosti o stavu tachometru, který dle znaleckého posudku č. 3458/2014 ze dne 14. 11. 2014 měl ve skutečnosti k datu 8. 1. 2013 dle historie oprav stav 341 460 km. Proávající tedy uvedl nepravdivý údaj o počtu najetých kilometrů u tohoto automobilu. Zároveň bylo zjištěno z nabývacího dokladu

ke specifikovanému automobilu, který inspektorům poskytl pan M. B., že vozidlo bylo havarované, z čehož vyplývá, že prodávající spotřebitelům podal nepravdivou informaci o stavu vozidla. Dále bylo při kontrole zjištěno, že spol. M. B. A. s.r.o. zprostředkovává spotřebitelské úvěry, ale v době kontroly nemá živnostenské oprávnění. Úřední záznam o provedené kontrole podepsal jednatel žalobce a připojil otisk firemního razítka. Dne 2. 2. 2015 byl vydán ředitelem ČOI, inspektorát Moravskoslezský a Olomoucký příkaz č. j. 13879/15/3100/P0162/Vit, kterým spol. M. B. A. s. r. o. byla uložena podle § 24 odst. 12 písm. d) ZOS pokuta ve výši 240.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, proti kterému dne 10. 2. 2015 podal žalobce odpor. Dne 13. 4. 2015 byly správnímu orgánu doručeny kopie faktury včetně kupní smlouvy a předávacího protokolu poškozeného vozidla, dopis z České pojišťovny a kopie faktury za odtah vozidla, ze kterých je zřejmé, že vozidlo bylo havarováno. Dne 1. 7. 2015 vydala ČOI, inspektorát Moravskoslezský a Olomoucký rozhodnutí, kterým byla spol. M. B. A. s. r. o. uložena pokuta ve výši 240.000 Kč a povinnost nahradit náklady ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém následně žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2015 bylo žalobci povoleno zaplacení částky 240.000 Kč ve splátkách po 30.000 Kč.

F. Relevantní právní úprava

Podle § 2 odst. 1 písm. b) ZOS pro účely tohoto zákona se rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

Podle § 4 odst. 1 ZOS obchodní praktika je nekalá, je-li jednání podnikatele vůči spotřebiteli v rozporu s požadavky odborné péče a je způsobilé podstatně ovlivnit jeho rozhodování tak, že může učinit obchodní rozhodnutí, které by jinak neučinil.

Podle § 4 odst. 3 ZOS užívání nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, při nabízení nebo poskytování služeb či práv se zakazuje. Nekalé jsou zejména klamavé a agresivní obchodní praktiky.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) ZOS obchodní praktika je klamavá, je-li při ní užit nepravdivý údaj.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) ZOS výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel, prodávající nebo jiný podnikatel se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle § 24 odst. 12 písm. d) ZOS za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), f), j) a odstavců 8, 9 a 11.

G. Posouzení žaloby krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Předně považuje krajský soud za vhodné uvést, že ačkoliv žalobce v žalobě navrhoval listinné důkazy k prokázání svých tvrzení, souhlasil s rozhodnutím věci bez jednání, přičemž krajský soud nepovažoval za nutné k níže uvedeným závěrům tyto důkazy provádět, neboť ani jejich provedení by nemohlo na těchto závěrech cokoli změnit.

Dále považuje krajský soud za potřebné uvést, že podání žalobce, kterým doplnil svoji žalobu o požadavek na snížení uložené pokuty na 10.000 Kč in eventum nepovažuje krajský soud za nepřipustné rozšíření žaloby o nový žalobní bod po uplynutí lhůty pro podání žaloby, neboť uvedené podání je kryto včas podanou žalobní námitkou uvedenou v žalobě samotné o nepřiměřenosti uložené pokuty (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 – 82, uveřejněný na www.nssoud.cz).

Z obsahu spisu, tak jako ze žaloby a vyjádření žalovaného pak vyplývá, že mezi účastníky není sporu, že se stal pokutou sankcionovaný správní delikt v provozovně A., U p. 1, 779 00 O., a to porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik, neboť při prodeji předmětného vozidla byla uvedena informace o tom, že předmětné vozidlo nebylo havarované, a dále že udaný stav tachometru (193 500km) odpovídá skutečnosti, přitom se tyto informace ukázaly jako nepravdivé. Spornou je však otázka, zda se tohoto deliktu dopustil žalobce a zda při prodeji předmětného vozidla vystupoval v pozici prodávajícího.

Ad 1) a 2) K námitce nedostatku věcné legitimace žalobce ve správním řízení

Žalobce namítal, že rozhodnutí správních orgánů je nezákonné, neboť správním orgánům se nepodařilo s jistotou prokázat, který subjekt se měl dopustit daného správního deliktu a proč se ho měl dopustit právě žalobce a žalobce neměl postavení prodávajícího. Tyto námitky spolu skutkově souvisí, neboť vyřešení postavení žalobce v rámci předsmluvního jednání o uzavření smlouvy na koupi předmětného vozidla je nezbytné pro závěr o tom, zda se deliktu dle § 5 odst. 1 písm. a) ZOS žalobce dopustil či nikoliv.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu porušení zákazu užívání nekalých obchodních praktik dle § 4 odst. 3 v návaznosti na § 5 odst. 1 písm. a) ZOS. Je třeba důsledně odlišovat ochranu spotřebitele podle předpisů veřejného práva (typicky dle norem ZOS) a dle předpisů práva soukromého (typicky dle norem o. z.). Ochranu spotřebitele podle norem práva soukromého je možné považovat za ochranu tzv. následnou (ochrana vzniklých soukromoprávních spotřebitelských vztahů), kdežto ochranu dle předpisů práva veřejného za ochranu tzv. předběžnou, zaměřující se převážně na ochranu spotřebitele před vznikem spotřebitelského vztahu či v jeho průběhu.

Otázka nekalých obchodních praktik je oblastí, která je řešena evropským právem, přičemž základní úprava je obsažena ve směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu. Uvedená směrnice byla následně implementována do ZOS. Podle této směrnice je nekalou praktikou obchodní praktika, pokud je v rozporu s požadavky náležité profesionální péče a podstatně narušuje nebo je schopná podstatně narušit ekonomické chování průměrného spotřebitele, který je jejímu působení vystaven nebo kterému je určena, nebo průměrného člena skupiny, pokud se obchodní praktika zaměřuje na určitou skupinu spotřebitelů, ve vztahu k danému produktu. Obchodníkem je pak ve smyslu uvedené směrnice fyzická nebo právnická osoba, jež v obchodních praktikách spadajících do oblasti působnosti této směrnice jedná za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a kdokoli, kdo jedná jménem obchodníka nebo v jeho zastoupení. Obchodními praktikami vůči spotřebiteli je jednání, opomenutí, chování nebo prohlášení, obchodní komunikace včetně reklamy a uvedení na trh ze strany obchodníka přímo související s propagací, prodejem nebo dodáním produktu spotřebiteli. Podstatným narušením ekonomického chování spotřebitele "použití obchodní praktiky, která významně zhoršuje schopnost spotřebitele učinit informované rozhodnutí, což vede k tomu, že učiní rozhodnutí o obchodní transakci, které by jinak neučinil.

ZOS obsahuje definici nekalé obchodní praktiky ve svém § 4, přičemž jeho znění doznalo oproti stavu ke dni 6. 11. 2014 změn v tom směru, že došlo k upřesnění tohoto pojmu v souladu s uvedenou směrnicí. Oproti směrnici neobsahuje ZOS vymezení „obchodníka“, toliko v § 2 obsahuje vymezení pojmu prodávající.

Soudní dvůr EU (dále jen „SDEU“) opakovaně ve své judikatuře dovozuje, že i když SDEU není oprávněn provádět výklad vnitrostátních předpisů jednotlivých členských států, veškeré orgány členského státu, včetně soudů, jsou povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu směrnice či jiného právního předpisu Unie, k jehož implementaci slouží (srov. např. rozsudky SDEU 14/83 Von Colson a Kamann v. Land Nordrhein-Westfalen ze dne 10. dubna 1984, nebo C-106/89 Marleasing SA v. La Comercial Internacional de Alimentacion SA. ze dne 13. listopadu 1990, uveřejněné na www.curia.europa.eu). Eurokonformní výklad vychází z toho, že unijní

právo a judikatura SDEU slouží jako vodítko pro výklad národního práva, pokud bylo vykládané ustanovení přijato za účelem sblížení českého práva s právem unijním (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2012, sp. zn. 23 Cdo 4407/2011, uveřejněný na www.nsoud.cz). Pokud je tedy možný výklad ustanovení, který je v souladu s tím, co stanoví evropské právo, upřednostní se tento (tzv. eurokonformní) výklad.

V rozsudku C-59/12 *Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs* SDEU uzavřel, že přímo z formulace čl. 2 písm. b) směrnice o nekalých obchodních praktikách plyne, že unijní zákonodárce koncipoval pojem „obchodník“ mimořádně široce, když jím označuje jakoukoli „fyzickou nebo právnickou osobu“ vykonávající výdělečnou činnost a nevylučuje z jeho působnosti ani subjekty plnící úkoly ve veřejném zájmu, ani subjekty, které mají veřejnoprávní status. S ohledem na samotné znění definic obsažených v čl. 2 písm. a) a b) uvedené směrnice je navíc třeba smysl a rozsah pojmu „obchodník“ pro účely této směrnice stanovit ve vztahu k souvisejícímu, ale opozitnímu pojmu „spotřebitel“, jímž se označuje každý jednotlivec, který nejedná v rámci profesionální nebo podnikatelské činnosti (obdobně viz rozsudek ze dne 19. ledna 1993, *Shearson Lehman Hutton*, C-89/91, *Recueil*).

Z výše uvedeného tak vyplývá, že i pojem prodávající ve smyslu ZOS je třeba vykládat ve světle uvedené judikatury SDEU. Dle závěru krajského soudu nelze pojem prodávající vykládat zúženě ve smyslu vnitrostátních soukromoprávních předpisů (o. z.), jak se snaží dovodit žalobce. Lze se žalobcem souhlasit, že v oblasti soukromoprávních vztahů platí obecně římskoprávní zásada, že nikdo nemůže na druhého převést více práv, než sám má (*nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet*). Jako i římské právo z této zásady znalo výjimky, též moderní občanské právo výjimky z této zásady připouští (§ 1109 a násl. o. z.), mj. jednou z přípustných výjimek je nabytí vlastnického práva k použité movité věci za úplatu od nevlastníka - podnikatele za podmínek § 1110 o. z. Bezesporně se tato výjimka uplatní např. při prodeji ojetých vozidel v autobazaru. Je tak zřejmé, že nelze pojem prodávající vykládat pouze skrze jeho charakteristiku uvedenou v úpravě kupní smlouvy (2079 o. z.), to vše za situace, kdy pod legislativním pojmem prodávající v ZOS je třeba rozumět též poskytovatele služeb. Naopak s ohledem na eurokonformní výklad je třeba pojem prodávající vykládat podle způsobu jednání osoby vykonávající výdělečnou činnost vůči průměrnému spotřebiteli.

Průměrný spotřebitel není v českém právu nijak formálně definován a nejedná se o statickou veličinu. Za průměrného spotřebitele je třeba bezesporu považovat dostatečně informovaného, pozorného a opatrného spotřebitele, tedy spotřebitele, který, má dostatek informací a je v rozumné míře pozorný a opatrný s ohledem na sociální, kulturní a jazykové faktory (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 23Cdo 3773/2010, ze dne 24. 4. 2013, sp. zn. 23Cdo 3845/2012, ze dne 1. 8. 2008, sp. zn. 32Cdo 3895/2007, ze dne 23. 10. 2008, sp. zn. 32Cdo 4661/2007, všechny zveřejněné na www.nsoud.cz či rozsudky Soudního dvora ze dne 18. 6. 2002, *Philips*, C-299/99, ze dne 22. 6. 2006,

Storck v. OHIM, C-24/05 nebo ze dne 12. 1. 2006, Ruiz-Picasso v. OHIM a další, C-361/04, všechny zveřejněné na www.curia.europa.eu).

Z výše uvedeného je tak patrné, že za prodávajícího dle ZOS v případě uzavírání kupních smluv je třeba rozumět toho, kdo (viděno očima průměrného spotřebitele) vystupuje ve vztahu k tomuto spotřebiteli v postavení prodávajícího za účelem, který lze považovat za provozování jejího obchodu, živnosti nebo řemesla anebo výkonu jejího svobodného povolání, a který hodlá na spotřebitele smlouvou převést vlastnické právo k věci za úplatu. Otázka, zda skutečně tato osoba vlastnickým právem disponuje či nikoliv je nerozhodná.

V posuzované věci bylo v řízení před správními orgány prokázáno, že na webové stránce www.a.cz je prezentován A. u P. s nabídkou služeb, mj. Autobazar. Na uvedené stránce se nachází adresa, telefonní kontakt a dále IČO: X. Jiné informace o vlastníku uvedené domény, provozovateli či jiný kontakt se na uvedené webové stránce nenachází. Na těchto webových stránkách bylo též nabízeno předmětné vozidlo, aniž by u něj bylo uvedeno, kdo je jeho vlastníkem. Z pohledu průměrného spotřebitele definovaného výše tak lze dle závěru krajského soudu dospět k závěru, že podnikatel identifikovaný IČO: X je osobou provozující autobazar nacházející se na uvedené adrese a k prodeji nabízí předmětné vozidlo. Z uvedené webové stránky průměrný spotřebitel nemohl mít vědomost o tom, že by snad na činnostech zde uvedených se mělo podílet více samostatných subjektů a už vůbec ne, že mezi těmito subjekty existuje nějaký klíč pro rozdělování vykonávaných činností inzerovaných na webových stránkách. U průměrného spotřebitele (tedy spotřebitele, který si ověří, komu bylo přiděleno uvedené IČO) lze očekávat, že při nákupu vozidla v autobazaru inzerovaném na www.a.cz bude mít zato, že prodávajícím je právě tento podnikatel. Ve správním řízení bylo též řádně zjištěno, že uvedené IČO patří žalobci. Současně u průměrného spotřebitele nelze též předpokládat, že při uvedeném rozsahu informací získaných z www.a.cz se bude dále dožadovat podrobnějších informací o to, kolik subjektů na dané adrese svoji činnost vykonává, to vše za situace, kdy z hlediska ochrany spotřebitele před nekalými obchodními praktikami je nerozhodné, zda s ním jedná prodávající, zprostředkovatel či jiná osoba jednající jménem obchodníka. Ostatně i z informací umístěných za předním sklem předmětného vozidla se jeho vlastník či prodejce nepodává, pouze je zde odkaz na www.a.cz. Průměrný spotřebitel tak nemohl mít pochybnosti o tom, s kým jedná a kdo bude jeho smluvním partnerem. Takové pochybnosti nemůže průměrný spotřebitel mít ani za situace, kdy administrativní pracovnice, která s inspektory žalovaného v autobazaru prováděla předsmluvní jednání, nebyla zaměstnankyní žalobce, jak žalobce ve správním řízení doložil, neboť ani tato skutečnost není pro posouzení postavení žalobce rozhodující, když z obsahu správního spisu neplyne, že by inspektorům žalovaného bylo jakkoli sděleno, že se jedná o zaměstnankyni jiného podnikatelského subjektu.

S ohledem na výše uvedené zásady eurokonformního výkladu vnitrostátních pravidel nekalých obchodních praktik ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2005/29/ES ze dne 11. 5. 2005 a skutečností zjištěných při provádění

kontrole inspektory ČOI před tím, než se prokázali služebními průkazy dospěl krajský soud k závěru, že žalobce byl v postavení prodávajícího předmětného vozidla.

Při těchto úvahách pak nelze odhlédnout od té skutečnosti, že žalobce podepsal a opatřil svým razítkem úřední záznam, kde jsou zachyceny výsledky provedené kontroly, jež byl sepsán v den kontroly 6. 11. 2014.

Na těchto závěrech pak dle krajského soudu nemůže změnit ničeho ani to, že inspektoři ČOI nevyčkali vyhotovení návrhů kupních smluv, neboť podle § 4 odst. 3 ZOS užívání nekalých obchodních praktik se zakazuje i při pouhém nabízení výrobků. Jak bylo uvedeno výše, ve fázi nabízení předmětného vozidla byl žalobce v postavení prodávajícího a jak bylo ve správním řízení zjištěno, porušil zákaz nekalých obchodních praktik.

Za situace, kdy též krajský soud je toho závěru, že žalobce byl v době kontroly v postavení prodávajícího, je pak žalobce osobou, která se dopustila předmětného správního deliktu a správní orgány nepochybily, pokud vůči žalobci vedly správní řízení o správním deliktu, neboť zde není pochybností o tom, kdo se tohoto deliktu dopustil.

S ohledem na výše uvedené závěry se pak krajský soud dále nezabýval otázkou, zda byl žalobce v postavení zprostředkovatele, když v rámci skutku vymezeného správními orgány byl žalobce postihován za nekalé obchodní prakticky v postavení prodávajícího a nikoliv zprostředkovatele.

Ad 3) K námitce nepřiměřené pokuty

Žalobce považuje pokutu udělenou mu za správní delikt za nepřiměřeně represivní a diskriminační s tím, že postupem správních orgánů byl porušen princip legitimního očekávání, když za obdobné delikty udělil Inspektorát Královehradecký a Pardubický žalovaného v roce 2014 za 3 delikty (přetočení tachometru) pokuty ve výši 20.000 Kč, 5.000 Kč a 3.000 Kč a za 2 delikty (nesdělení informace spotřebiteli) pokuty ve výši 20.000 Kč a 2.000 Kč.

K principu legitimního očekávání považuje krajský soud za vhodné uvést, že rozhodnutí správních orgánů bylo vydáno v rámci správního trestání, pro které je nezbytné, aby byl vždy řádně individualizován pachatel, skutek a uložený trest, přičemž trest nemá obecně povahu paušálně stanovené sankce, ale v převážné míře má odrážet specifika vymezeného skutku. Je tedy zřejmé, že pro uložení pokuty není rozhodující, jaké pokuty byly uloženy v jiných (obdobných) případech s tím, že v každém jednotlivém konkrétním případě je správní orgán povinen řádně zdůvodnit výši udělené pokuty s ohledem na konkrétní okolnosti věci, to vše za současného zohlednění zásady legitimního očekávání.

V posuzované věci žalobce odvíjel porušení principu legitimního očekávání od skutečnosti, že jiným inspektorátem žalovaného byly za obdobné skutky uloženy několikanásobně nižší pokuty. Z tvrzení žalobce však nevyplývá, nakolik se opravdu jednalo o obdobné skutky, když pouhé naplnění zákonných kritérií pro udělené

pokuty (přetočení tachometru či poskytnutí nepravdivé informace spotřebiteli) ničeho nevypovídá o tom, jaké byly konkrétní okolnosti rozhodné pro uložení pokut v tvrzené výši a tudíž nelze uzavřít, že by se jednalo o rozhodnutí v obdobných věcech, která by byla podstatná pro zvažování zda byl či nebyl princip legitimního očekávání porušen. V této souvislosti je třeba poukázat na skutečnost, že žalobce ke svému tvrzení sice doložil zprávu ČOI, Inspektorátu Královéhradeckého a Pardubického o udělených sankcích za rok 2014, ale z této zprávy (aniž by ji krajský soud hodnotil jako důkaz) zjevně nevyplývá, co vše bylo či nebylo zohledněno při ukládání pokut za zde uvedené správní delikty. Nelze tedy dle závěru krajského soudu uzavřít, že by správní orgány porušily při ukládání pokuty 240.000 Kč žalobci uvedený princip.

NSS v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, sp. zn. 1 As 9/2008-133 (uveřejněném pod č. 2092/2010 Sb.NSS či na www.nssoud.cz) uzavřel: „Lze tedy uzavřít, že správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlídnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. V těchto případech správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace o stavu majetku účastníka řízení a o jeho příjmech, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Dále v uvedeném rozhodnutí též uvedl, že likvidační pokutou je třeba rozumět sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty, a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží s tím, že aby pokuta za jiný správní delikt naplnila svůj účel z hlediska individuální i generální prevence, musí být citelným zásahem do majetkové sféry pachatele. Odpovídající intenzita majetkové újmy bude v konkrétních případech záviset na řadě faktorů, v prvé řadě však na závažnosti spáchaného deliktu, a to typové, která je vyjádřena rozpětím zákonné sazby pro uložení pokuty či individuální v konkrétním případě). Krajský soud považuje za vhodné zdůraznit, že uvedené závěry rozšířeného senátu NSS vycházejí i z předchozí judikatury Ústavního soudu ve věcech přiměřenosti ukládání pokut a lze je obecně aplikovat na všechny případy správního trestání a krajský soud je zcela aprobuje. Tyto závěry pak akceptoval NSS i ve svém rozsudku ze dne 23. 3. 2012, č. j. 4 Ads 133/2011-183 (uveřejněném na www.nssoud.cz).

Při ukládání pokuty je správní orgán povinen aplikovat zákonná kritéria pro uložení pokuty na konkrétně zjištěný skutek, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí vyplývat, jak byla zhodnocena zákonná kritéria na individuálně zjištěné protiprávní jednání, přičemž je třeba rozlišit, které ze zjištěných skutečností

je třeba považovat za přitěžující a které naopak za polehčující s ohledem na specifika daného případu. Ukládání pokut za správní delikty se tak děje v oblasti správního uvážení, kdy správní orgán má zákonem dovolenou volnost rozhodnout v zákonem stanovených hranicích. Takový závěr je pak možné ve správním soudnictví přezkoumat toliko v závěrech, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (zákaz libovůle, princip rovnosti zákaz diskriminace, princip proporcionality atp.).

V posuzované věci provedl správní orgán I. stupně zcela dostatečné dokazování ke zjištění majetkových poměrů žalobce. Své úvahy při určení výše uložené pokuty řádně zdůvodnil, tak jako ve svém rozhodnutí jednoznačně vyložil, z čeho při svých závěrech o výši udělené pokuty vycházel, jaké skutečnosti má za přitěžující a jaké za polehčující. Žalovaný následně tyto závěry správního orgánu I. stupně k odvolací námitce žalobce řádně přezkoumal, doplnil relevantní podklady a ve svém rozhodnutí též podrobně a zcela srozumitelně vyložil, proč má zato, že závěry správního orgánu I. stupně považuje za správné. Krajský soud nemá důvodu stran těchto závěrů vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

Předně výše uložené pokuty 240.000 Kč činí 4,8 % maximální zákonné sazby (až 5.000.000 Kč) a byla tak uložena při spodní hranici zákonné sazby. Samotná výše uložené pokuty tak není nijak nepřiměřená. Současně však jde o pokutu, která je bezesporu v majetkové sféře žalobce znatelná a plní tak svoji funkci výchovnou a represivní. Nelze však dovodit, že by byla likvidační ve vztahu k podnikání žalobce. Jak totiž vyplývá z majetkových poměrů žalobce zjištěných správními orgány (na které krajský soud pro stručnost odkazuje), žalobce je schopen, byť ve splátkách, uloženou smluvní pokutu zaplatit, a to i při řádném výkonu jeho podnikatelské činnosti a placení provozních nákladů s tím spojených, přičemž nelze dovodit, že by jediným smyslem činnosti žalobce bylo vydělávání finančních prostředků za účelem splacení uložené pokuty. Ostatně i v rámci žaloby (přesněji návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě) žalobce tvrdil, že jeho zisk za rok 2015 činí 211.000 Kč, tedy více než v předcházejících letech. Je tak zřejmé, že žalobce je schopen uloženou smluvní pokutu ve splátkách zaplatit, aniž by její úhrada byla pro něj likvidační.

Správné jsou též dle krajského soudu úvahy správních orgánů o přitěžujících a polehčujících okolnostech, když krajský soud považuje za obecně známou skutečnost, že přetáčení tachometrů při prodeji ojetých vozidel v autobazarech je nechvalně známou praxí v České republice a dosahuje poměrně výrazných hodnot (nad 30 % ojetých automobilů). Stočení tachometru o 148.460 km a deklarování, že vozidlo nebylo havarované, ačkoliv tomu tak nebylo, pak představuje natolik hrubé zkreslení stavu prodávaného vozidla, které výrazně žalobci při posuzování výše ukládané sankce přitěžuje, to vše při zohlednění skutečnosti, že správním orgánem I. stupně zjištěné nedostatky evidentně musí mít vliv na bezpečnost provozu vozidla a tím i provozu na pozemních komunikacích. Naopak skutečnost, že u žalobce bylo

protiprávní jednání zjištěno poprvé zcela jistě představuje polehčující okolnost, ke které správní orgány řádně přihlédly.

Z výše uvedeného se tak podává, že správní orgány nevybočily z meze správního uvážení při ukládání pokuty žalovaného, přičemž uložená pokuta je zcela adekvátní zjištěným nedostatkům a poměrům žalobce. Z obsahu správního spisu ani ze žaloby pak nevyplývá důvod pro snížení uložené pokuty.

Závěr

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

H. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné odůvodněné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 21. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu